

РЕШЕНИЕ

№ 3794

гр. София, 05.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разглежда дело номер **9855** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от АПК, вр. чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от процесуалния представител на К. А. Л. – адв. Г. И. от САК, против Решение №4024/ 04.09.2024 г. по АНД № 1794/2024 г. по описа на СРС, НО, 18-ти състав, с което е потвърден издаден по отношение на К. А. Л. от СДВР електронен фиш серия К №8514426.

В жалбата се релевират оплаквания, че въззивният съд неправилно е приел, че административнонаказателната отговорност на Л. правилно е ангажирана с доводи, че лекият автомобил е съпругеска имуществена общност, доколкото лекият автомобил се управлявал и обслужвал от бившия ѝ съпруг. Претендира адвокатско възнаграждение.

Касаторът - началник сектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ – редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът - СДВР – редовно призован, не се явява. В приложен по делото писмен отговор, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София - град, VI-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и

обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК и от надлежна страна с правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА, при следните съображения:

Производството пред СРС е образувано по жалба на К. А. Л., срещу съставен от СДВР електронен фиш серия К №8514426 за управление на л.а. С. Ц4, рег. [рег.номер на МПС] със скорост, превишаваща допустимото по ЗДвП.

По делото не се спори, че л.а. С. Ц4, рег. [рег.номер на МПС] е придобит по време на брака, сключен между К. Л. и С. Н., който впоследствие е бил прекратен. Спорният въпрос е дали към датата на вмененото административно нарушение К. А. Л. е собственик на превозното средство по силата на семейната имуществена общност /СИО/, респ. дали ЗДвП, приложим спрямо лекия автомобил към онзи момент, е вменявал задължения на Л. за управлението на лекия автомобил, съобразно правилата на ЗДвП.

По делото не се твърди и не се прилагат доказателства, че при сключването на брака съпрузите изрично са заявили какъв режим на имуществени отношения ще се прилага спрямо тях, като съобразно изричната разпоредба на чл. 18, ал. 2 от Семейния кодекс /СК/, то ще се прилага законовият режим на общност.

Съгласно чл.21, ал.1 от СК вещните права, придобити по време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити /в този смисъл и Тълкувателно решение № 5 от 29.12.2014 г. на ВКС по т. д. № 5/2013 г., ОСГТК/. Чл.21, ал.3 от СК съдържа оборима презумпция, според която съвместният принос се предполага до доказване на противното. В настоящото производство, както и в производството пред СРС, не са представени доказателства, че л.а. С. Ц4, рег. [рег.номер на МПС] представлява лична собственост на бившия съпруг на Л., придобита през време на брака по наследство, дарение, или в замяна на имущество, представляващо лична собственост, или със средства, получени от продажба на вещи, които представляват лична негова собственост. Няма представени доказателства и за това К. Л. и С. Н. да са договорили режим на разделност по реда на чл.37, ал.3 от СК преди придобиване на лекия автомобил. Следователно съгласно чл.18, ал.2 от СК по отношение на имуществото, придобито по време на брака, се прилага законовия режим на общност по чл.21 и сл. от СК. Тоест, автомобилът е придобит след сключването на граждански брак, в режим на съпружеска имуществена общност, като при това положение, придобитото МПС се явява съсобствено между съпрузите.

Доколкото в настоящия случай лекият автомобил не е изцяло лична собственост на Н., дори да се приеме, че се ползва само от него, в случая не е приложено съществуващото законово основание за освобождаване от административнонаказателна отговорност на Л.. Досежно съществуващата съпружеска имуществена общност, касаеща лекия автомобил, без никакво правно значение за съставянето на електронния фиш, при липса на представени допълнителни доказателства /в т.ч. декларация/, удостоверяващи тези факти, е твърдението, че Л. не управлява лекия автомобил и няма касателство към извършените с този автомобил нарушения на ЗДвП.

С оглед гореизложеното, като е потвърдил електронния фиш, първоинстанционният

съд е постановил валидно и допустимо решение, при липса на визираните касационни основания, което следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора и своевременно направеното искане, на ответника се следват разноси за юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство по настоящото дело, чийто размер съдът, съобразно разпоредбата на чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя на 80 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, VI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3506/29.07.2024 г., постановено по НАХД № 17534/2023 г. по описа на Софийски Районен Съд /СРС/, НО, 131-ви състав.

ОСЪЖДА К. А. Л. да заплати в полза на СДВР сумата от 80 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.